

*Шалені темпи. Час не наша власність.
Фантастика – не мрія і Жюль Верн.
Кипить у нас в артеріях сучасність.
Нас із металу виклепав модерн.
Душа належить людству і епохам.
Чому ж її так раптом потрясли
осінні яблука, що сумно пахнуть льохом,
і руки матері, що яблука внесли?!*

Ліна Костенко

**Присвячується моєму онуку
Івану Білозецькому в день
закінчення ним інтернатури
Тернопільського медичного
університету
ім. І. Я. Горбачевського**

СТЕП

Трави в'януть під млосною спекою,
Крутить вихор серпневий пил,
Осокори за даллю далекою
Підпирають в степу небосхил.

А до них між балками та нивами
Вибігає закурений шлях,
Огинає химерними звивами
Жовті стерні на тихих полях.

Тут роботи нема обережному –
Де для нього тут межу найдеш?
Той господар в просторі безмежному,
Хто душею відрікся меж!

Василь Симоненко

**Хто царствує усередині самого себе і керує своїми пристрастями,
бажаннями й побоюваннями, той є більшим, аніж цар.**

Мільтон

Іван Сміян

BENE VOBIS!
(Хай у тебе все буде добре!)

...Зійде, зійде моя краса,
Як на ставу густа ряса,
Пов'яжеться парітками,
Устелиться барвінками...

Яків Головацький

Тернопіль
2011

Снисходительным и кротким будь
и с другом, и с врагом,
Терпеливым будь с неправым,
будто с гневом не знаком, —
Но живя, не будь беспечен,
этот бранный мир — не вечен.
Уповай на милость неба,
не помысли о дурном.

Али Имададдин Факих Кирмани

Онуки, онуки, онуки!.. Сказати, що це найщиріша любов для дідуся і бабусі?.. Ні — цього замало. Сказати, що це пряме відтворення мого дитинства?.. І цього замало. Сказати, що це надія, надія подальшого втілення твоїх творчих життєвих напрацювань?.. І цього недостатньо. Ставлення дідуся й бабусі завжди величаве, завжди не має меж своєї доброчинності, бажання наповнити теплотою та ясними промінчиками буття своїх кровінок, бажання бачити обличчя своїх онуків усміхненими та задоволеними життям...

І справді, «китайці були мудrimi людьми, мудrimi у світовому розумінні. Вони любили прислів'я, яке ми маємо завжди пам'ятати: «Людина, яка не всміхається, не повинна відкривати крамницю» (Із книги Дейла Карнегі «Як здобувати друзів і впливати на людей». — Київ, 1990).

Дуже бажаю тобі, Іванку, щоб не згасала твоя

ІСКРА

Вона б ще жевріти могла,
Та більше жевріть не схотіла, —
Всю ніч осяяла і — стліла...

Погасла іскронька мала,
Рожеве світло більш не ллється...
І шкода саява і тепла,
І ніч темнішою здається...

Дарма. Лишивсь від тебе слід...
Заб'є бенкет колись горою,
І на йому згадає світ
Про ніч, осяяну тобою!

Олександр Олесь

Усе твоє життя-навчання, Івасику, — поруч зі мною. Навчання тримати голівку, навчання сидіти, навчання ходити, навчання говорити, навчання складати речення... Навчання... Відмінне закінчення дев'ятого класу, золота медаль після одинадцятого класу, диплом з відзнакою лікаря, перші кроки оволодіння практичною медициною (інтернатура). Як багато ще доведеться зробити кроків уперед, але я пильно дивитимусь, як ти

ХОДИШ ПОНАД КРАЄМ

Все так: відважне — помирає,
А те що молоде, — живе,
Отак і ходиш понад краєм,
Шукаєш речення нове.

На самоті, один як привид,
В думки заглибившись як слід,
У тебе є, звичайно, привід
Любити музику і світ.

Коли відчуєш поступово,
Як входить в душу і бринить
Одним-одне потрібне Слово, —
Яка ж то дивовижна мить!

О, слів мелодіє правічна,
Моя стихія поривна,
І ще горить зоря північна,
Неначе доля рятівна.

Бо так: віджите — помирає,
А те, що молоде, — живе,
Отак і ходиш понад краєм,
І щось відшукуєш нове.

Станіслав Жуковський

Стверджувати, що попереду більше невідомого, аніж відомого, не треба. Адже відоме тобі здійснюється завдяки твоїй настирливості, силі волі й духа, упевненості в собі, упевненості у правильному виборі... Невідоме — це твоя слабкість сили волі, сили духа, переоцінки дії зовнішніх чинників, недооцінка свого «Я»...

Адже

В єдиній сув'язі і вись, і глибина,
Кінець-початок, мріяння і дійство,
Прийдешній день і сива давнина,
Рясна роса і зоряне намисто.
Все поєднала у собі душа,
Душа і слово — вічності начала.
Мене ця думка вже не полиша,
Хоча і довго нібито мовчала.

Сергій Бурлаков

Нехай упевненість і спокій приносить тобі, Іванку,

РАНКОВИЙ ДОЩ

Ранковий дощ... І добре спитьсся —
Вернулися дитячі сни.
Колись м'яким рожевим ситцем
Були оздоблені вони.

Тоді було на серці легко,
Не чулося гіркових слів.
Тоді надій моїх лелека
Ще в дальній край не відлетів.

Ранковий дощ у шибку стука,
Щоб відчинив йому вікно.
В мелодії цих вогких звуків
Є щось хмільне — немов вино.

В останній час душа лиш терпне.
Коли вона перещемить?
Ранковий дощ — м'який і теплий
Мій спокій повернув на мить.

Вадим Крищенко

Обнімаю та притискаю до свого серця тебе, Івасику-телесику.

Твій дідусь Іван Сміян